

SF

Colin Wilson
KOSMOSO
VAMPYRAI

Knygute.lt

Colin Wilson

**KOSMOSO
VAMPYRAI**

Mokslinis-fantastinis
romanas

Kažkur kosmoso gelmėse tūno
daugybė keisčiausių gyvybės
formų. Vieną gražią dieną *jos*
mus aptiks...

Iš anglų kalbos vertė
IRMINA DOMEIKIENĖ

Colin Wilson
SPACE VAMPIRES
New York, Corgi books, 1977
Copyright © by Colin Wilson, 1977
Cover art © by Barclay Shaw, 1996
Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1999
© leidykla Knygute.lt, 2020

Prietaisai užfiksavo, jog artinasi kažin kas masyvus, artinasi jau seniai, bet įgula į tai neišsyk atkreipė dėmesį. Ir visai nenuostabu. Karlseno susirūpinimą kėlė visiškai kas kita. atstumas ištirpo iki pusantro tūkstančio kilometrų, ir greitį sumažino iki tūkstančio šimto per valandą, o objekto vis nesimatė.

Galiausiai Kreidžis pastebėjo monitoriuje tamsią dėmę, juoduojančią žvaigždėto dangaus fone. Likusieji metė savo darbus ir susirinko prie ekrano.

- Dar vienas asteroidas, - pratarė Dabrovskis, bordinžinierius. - Vėl galvoti pavadinimą...

Karisenas, markstydamasis nuo akinančio žvaigždžių tviskesio, žvelgė į atvaizdą. Palietė kontrolinio analizatoriaus mygtuką - ekranu nuvilnijo viena kitą besivejančios bangos - laivas vis dar skrido nemenku greičiu.

- Tai ne asteroidas, - nusprendė jis. - Ten vien metalas.

Dabrovskis dar kartą tiriamai pažvelgė į ekraną.

- Tai kas gi tenai, kaip manai?

Skrendant tokiu greičiu, atominių variklių keliamas triukšmas vargiai viršijo ventiliatoriaus

dūzgiņā. Astronautai išsiskirstē ģ vietas ir iš ten stebējo, kaip ekrane pamažu plinta juoda dēmē. Per praėjusį mėnesį jie surado ir užfik-savo devynis naujus asteroidus; bet dabar visa komanda - o čia susirinko itin patyrusi liaudis - pajuto, kad jų link skrieja kažin kas kita.

Greitis sumažėjo iki trijų šimtų per valandą, ir objekto kontūrai išryškėjo.

- Velniai rautų, juk tai kosminis laivas! - iš-kvėpė Kreidžis.

- Ką čia paistai! Tai kokio gi jis tuomet dy-džio?..

Atvirame kosmose, kur nėra vizualinių orien-tyrų, atstumai apgaulingi. Karisenas palinko prie klaviatūros. Dabrovskis dirstelėjo jam per petį ir švilptelėjo iš nuostabos.

- Aštuoniasdešimt kilometrų?

- Ne, to negali būti, - papurtė galvą Karlse-nas.

Dabrovskis taip pat pamaigė mygtukus ir dirstelėjo į monitorių - kas ten išeina.

- Keturiasdešimt devynios ir šešiasdešimt ke-turios šimtosios mylios. Beveik aštuoniasde-šimt kilometrų.

Juoduma išplito kone per visą ekraną. Ir vis dėlto netgi iš tokio atstumo nesimatė jokių

smulkmenų.

- Sere, aš tik šiaip, dėl viso pikto... - prabilo leitenantas Aivsas, - bet gal geriau lukterėti, kol į mūsų signalą atsilieps iš bazės?

- Tai dar keturiasdešimt minučių. - Bazė buvo įsikūrusi Mėnulyje, už trijų šimtų dvidešimties milijonų kilometrų. - Taip... aštuoniolika šviesos minučių, kad signalas nukeliautų tenai ir tiek pat - atgal. Norėtusi priskrieti arčiau.

Tuo metu varikliai nutilo galutinai. Laivas artėjo link objekto, skriedamas maždaug trisdešimties metrų per sekundę greičiu. Karlsenas valdymo poste išjungė šviesą. Žmonių akims palaipsniui įprantant prie tamsos, ėmė ryškėti tamsiai pilkas metalinis šarvas, tarytum susiurbiantis žvaigždžių šviesą. Kai iki objekto beliko keli šimtai metrų, Karlsenas sustabdė "Hermį". Septynetas astronautų susigrūdo prie monitoriaus. Per jo perregimą, tarytum šaltinio vanduo, paviršių matėsi ciklopiškas laivo šonas, metaliniu skardžiu kylantis į neaprėpiamą aukštį. O pažvelgus žemyn, toji pati siena smigo į bedugnę. Nepaisant to, kad keliautojai buvo įpratę prie nesvarumo, nuo viso šio reginio svaigo galva; atrodė, jog kažin kas stumia juos šalin nuo monitoriaus.

Iš tokio atstumo jau akivaizdžiai matėsi, kad

laivas - tai reliktas, senesnis už pačią senovę: sienos suraižytos, duobėtos. Už šimto metrų dešinėje šarve žiojėjo milžiniška skylė. Prožektoriaus spindulys išplėšė iš tamsos metalinę gal dvidešimties centimetrų storio plokštę. Akinančios šviesos pluoštas lėtai nušliaužė per sieną, pademonstruodamas galybę gilių įdubų - veikiausiai meteoritų pėdsakų.

- Na, ir vaizdelis! Kaip po susišaudymo, - pastebėjo Stainbergas, navigatorius.

- Gal iš tiesų po jo. Nors, iš visko sprendžiant, tai vis dėlto meteoritai.

- Turbūt pakliuvo į meteoritų lietu.

Kurį laiką visi tylėdami žvelgė į ekraną.

- Arba į lietu, arba tiesiog klaidžioja čia jau nežinia kiek, galiausiai pratarė Karlzenas.

Paaiškinimų neprireikė. Kosminis laivas į meteoritų lietu pakliūva maždaug taip dažnai, kaip transatlantinis laimeris - į viesulą. Veikiausiai šis griozdas jau ne vieną tūkstantmetį klajoja po kosmosą - antraip kaipgi būtų spėjęs šitaip nutriušti!

- Man ta puvena nepatinka, - škotiškai tiesmukiškai pareiškė radistas Kreidžis. - Joje kažkas tokio... net vemt verčia.

Regis, likusieji puikiai suprato jo jausmus.

- O gal, - tarsi tarp kitko pratarė Karlsenas, - priešais mus - didžiausias dvidešimt pirmojo amžiaus atradimas.

Praėjusios valandos įtampa bei nerimas kažin kaip neleido apie tai susimąstyti. O dabar Karlsono spėlionė pasiekė bendrakeleivių protus ir buvo suvokta perdėm intuityviai, kas apskritai būdinga kosmose atsidūrusiems žmonėms. Gali nutikti, jog šios ekspedicijos šlovė užtemdys netgi pirmąjį žmogaus išsilaišinimą Mėnulyje. Juk jie susidūrė su akivaizdžiai nežemiškos kilmės reliktu. Vadinasi, būtent jiems teko garbė atrasti kituose pasauliuose gimusį protą...

Staiga iš garsiakalbių plūstelėjo triukšmas, ir visi net krūptelėjo. Mėnulio bazė atsiliepė Dono Zelensko, skrydžių valdymo Centro viršininko, balsu. Regis, iš laivo pasiųsta radiograma sukėlė didelę sumaištį. "Duodu leidimą! - susijaudinęs kalbėjo Zelenskis. - Imkitės darbo, bet atsargiai! Radioaktyvumo analizė ir kosminių virusų testas. Tučtuojau praneškite apie bet kokius rezultatus".

Girdimumas buvo puikus: kabinoje viešpatavo visiška tyla. Girdėjosi ir tai, kaip Kreidžis perduoda Karlseno diktuojamą atsakymą. Radisto balsas virpėjo iš susijaudinimo:

- Tai laivas, jis akivaizdžiai nežemiškos kilmės; maždaug aštuoniasdešimties kilometrų ilgio ir keturiasdešimties aukščio. Nei pridėt, nei atimt, tikra milžiniška skraidanti pilis. Iš visko sprendžiant, negyvenama. Matyt, klajoja po kosmosą jau ne vieną šimtą metų. Prašome leidimo ištyrinėti.

Pranešimą (su vienos minutės intervalu) pakartojo šešis kartus, tad net jei daugumą signalų nuslopins kosminis spinduliavimas, atskiri impulsai vis vien prasiverš.

Gerą valandą, laukdamas bazės atsakymo, "Hermis" lėtai sklendė virš neregėto giganto šarvo. Astronautai valgė mėsos konservus, užgerdami "viengungišku" škotiškuoju eliu: nuo susijaudinimo visi ūmai pasijuto žvėriškai alkani.

Vėl pasigirdo nuo įtampos trūkčiojantis Zelensko balsas:

- Prašau jūsų, elkitės itin atsargiai. Kilus menkiausiam pavojui, būkite pasirengę tučtuojau skristi atgal į Mėnulio bazę. Išsilaipinti kol kas neskubėkite, iš pradžių siūlau kaip reikiant išsimiegoti. Spėjau susisiekti su Džonu Skitu iš "Palomaro" stoties. Jis tiesiog nežinojo, ką ir besakyti. Jei tas objektas išties aštuoniasdešimties kilometrų skersmens, tai jį, logiškai

mąstant, turėjo aptikti jau prieš gerus du šimtus metų. Bet šio dangaus sektoriaus nuotraukose nieko nėra. Prieš apsisprendami jame apsilankyti pamėginkite užbaigti visus testus.

Tą pranešimą - nors jame nebuvo nieko nauja - išklause su įtemptu dėmesiu, ir netgi persuko kelis kartus iš eilės. Gyvenimas kosmose teka lėtai ir vienodai, ir staiga "Hermis" bei jo radinys atsidūrė Visatos centre. Žvaigždėlaivio įgulos pranešimas dabar griaudėja visais Žemės kanalais. Prieš dvi valandas jie pateko į istoriją.

Dabar Londone septinta vakaro. "Hermyje" valandos slenka pagal Grinvičą, tik tuo ir grindžiamas kontaktas. Iki nakties dar toli, bet negi užmiksi: į galvą lenda įvairiausi dalykai. Karlsenas atkimšo viskį, bet įpylė tik tiek, kad sudrėktų lūpos: tik bet rūko, jog į objektą išsilapintų pagiringi.

Drauge su Hailsu Farmeriu, laivo gydytoju, Karlsenas sumanevravo taip, kad avarinis "Hermio" šliuzas atsidurtų tiesiai priešais trimetrinę meteorito skylę. Laivo prietaisai ištyrė dulkes laivo išorėje bei viduje. Virusų testai buvo neigiami. Nuo tų laikų, kai 2013-aisiais žuvo "Hanimedo" ekipažas, astronautai, grįžtantys iš kosmoso į laivą, pasidarė budresni ir

atsargesni. Radiacija buvo, bet ne didesnė, nei nuo dulkių, patekusių į mirtinų spindulinių žvaigždžių vėjų srautus. Kadruose, filmuotuose automatinėmis telekameromis, matėsi didžiulė - išsyk nė nenustatysi, kokia būtent - patalpa. Paskutiniajame pranešime Karlsenas perdavė, kad laivą, jo manymu, pastatė milžinai - frazė, dėl kurios vėliau jam teko gailėtis.

Nė vienas įgulos narys nepajėgė užmigti. Karlsenas vartėsi mąstydamas, kaip susiklostys tolimesnis gyvenimas. Jam, išeiviui iš Norvegijos, keturiasdešimt penkeri; žmona - daili blondinė iš Alezundo. Žinoma, jai nepatinka jo šešis mėnesius trunkančios išvykos. O dabar viskas krypsta į tai, kad, ko gero, jam daugiau nebereikės atsiplėšti nuo Žemės. Kaip ekspedicijos viršininkui, jam pirmajam priklausė teisė į memuarų knygelę bei straipsnius žurnaluose. Materialine prasme tai jau šis tas. Et, kad taip nusipirkus fermą Hebriduose ir porą metelių patyrinęs Islandijos vulkanus... Užuoť sukėlusios snaudulį, šios, regis, malonios mintys pažadino nesveiką susijaudinimą. Galutinai nusikamavęs, trečią valandą nakties Karlsenas išgėrė migdomųjų; bet po to jam visą likusią nakties dalį sapnavosi milžinai ir užburtos pilys.

Dešimtą ryto, po pusryčių, Karlsenas išrinko tris palydovus išsilaipinimui į laivą. Nusprendė, kad eis Kreidžis, Aivsas ir Merčinsonas, antrasis inžinierius. Merčinsonas buvo aukštaūgis atletas; greta jo Karlsenas visuomet jausdavosi kažin kaip ramiau ir saugiau. Dabrovskis kilstelėjo mini-kamerą, parengtą dviejų valandų filmavimui. Jis įamžino, kaip astronautai velkasi skafandrus, ir kiekvienam paeiliui pateikė klausimą: kas šiuo metu dedasi širdy? Veikiausiai iš anksto ruošė medžiagą telefilmui.

Stainbergas, augalotas jaunas žydas iš Bruklino, atrodė prislėgtas ir nusiminęs. Karlsenas pagalvojo: veikiausiai vaikinai liūdi, kad jo neima į laivą.

- Kaipgi jį, Deivai? - žvaliai paklausė jis.
- Ogi šiaip sau, - vangiai atsiliepė tasai. Pastebėjęs, jog kapitonas nesusigaudydamas kilstelėjo antakį, pridūrė: - Širdyje kažkaip šleikštu. Man nepatinka. Aš apie tą kiuženą. Joje kažin kas... negera.

Karlsenui nusmelkė širdį - jis ūmai prisiminė: kai "Hermis" vos nepražuvo Idalge, išvakarėse Stainbergas ištarė kone tuos pačius žodžius. Tuomet iš pažiūros tvirtas paviršius ūmai įdubo, sužalodamas laivo nusileidimo mechaniz-

mą ir Diksoną, geologą. Diksonas po dviejų parų mirė. Karlšenas nuslopino nerimą keliančią nuojautą.

- Aišku, visa tai šurpoka. Šis milžiniškas laužas primena... Frankenšteino Pilį, ar ką.

- Keletą žodžių, Olofai? - šūktelėjo Dabrovskis.

Karlšenas gūžtelėjo pečiais. Surado laiką - darbą verčia balaganu. Nors, žinia, tai irgi programos dalis. Karlšenas prisėdo ant apvalios kėdutės priešais kamerą. Galvoje - kad bent mintelė, vien kažkokios padrikos frazės. Dabrovskis, vargo režisierius, nusprendė padėti:

- Ką galvojate apie... e-e-e?..

- Na, e-e-e... Mes nežinome, kas mūsų čia laukia... Taip sakant, visiška nežinomybė... Akivaizdu, e-e-e... Profesorius Skitas iš "Palomaro" stoties pastebi, kad... kad keista, jog šio objekto dar niekas iki šiol neaptiko. Gabaritai nemenki, aštuoniasdešimties kilometrų ilgio. Astronomų fotoanalizatoriai fiksuoja trijų kilometrų skersmens asteroidus. Gal visa esmė - spalva... Ji pilka, stebėtinai blausi ir, regis, neitin atspindi šviesą. Taigi, e-e-e... - Jis pame-tė mintį.

- Širdy veikiausiai jaudinatės? - pasufleravo Dabrovskis.

- M-m-taip, žinoma, jaudinuosi. - O kam meluoti? - Galbūt tai pirmas realus žmogaus kontaktas su protinga Visatos gyvybe. Kita vertus, šis laivas veikiausiai labai senas, tiksliau pasakius - senovinis, ir jisai...

- Kokio senumo?

- Na, iš kur man žinoti? Sprendžiant iš korpuso būklės, jam gali būti kiek tik nori, nuo dešimties tūkstančių iki... e-e-e... net nežinau, gal dešimties milijonų metų.

- Dešimties milijonų?

- Paklausk, - galų gale nebeišlaikė Karlšenas, - terauna jį velniai, a? Išsigalvojai čia kiną.

- Atleisk, šefe.

Karlšenas patapšnojo Dabrovskiui per petį.

- Neatsiprašinėk, Džo! Tiesiog aš nepajėgiu suvirškinti viso šio... spektaklio. - Karlšenas atsigręžė į likusius. - Eime, mums metas.

Jis pirmasis žengė į oro šliuzą: saugumo sumetimais tenai derėjo užėti po vieną. Galingi padų magnetai kūrė traukos regimybę. Karlšenas dirstelėjo į apačioje žiojinčią bedugnę ir pajuto, kaip ima svaigti galva. Kruopščiai ati-

dirbtu judesiu atsistūmė nuo liuko ir užtrenkė masyvias duris....